

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא עה.

מסורת הש"ס

(א) כ"ח נז; (ב) (כס"י לטעון);
(ג) (נ"ל האיש מקדש); (ד) חילי
נ"ל וספי פירוש;

הגהות הב"ח

(א) נח' לא חיל הכי לא לא
הוא הדין: (ב) שם לעולם
אימא לך בשלח עזרן עליו:
(ג) רשעים דיה ומטי וטי'
הדמים ראייה היטי: (ד) דיה
בעזרן וטי' נחום הממדי
לרענן:

רבינו גרשום

ולא דהתנן (ב"מ ו.) ר' יהודה אומר אין המוכר סתם בדמיים יקיים וכו'. אומר לו לא אמרן. ראינן להם אלא: אלא את אלו הכדורים והשטרות והקרקעות והקניניות אבל בהם ישארי מילי אכלי דיש להן אונאה ומתבטל המקח: ומשני מאי ארבעה הדמים וכו' דלתני מנאי' ודאי' הוי בטול סתם ודאי' שנתאכל. אלא אתי להוציא דמכר את הצמד לא מכר את הבקר; ואי בעית אימא כי אשור רבנן אונאה ובטול סתם הוי.

[illegible][illegible]

כלומר דאונאה ודאי אית
קרא (ה) אבל ביטול מקח לית
עלמה דמי וקנה ומחזיר
אומר המוכר ס"ס בהמה

וכי תימא ביטול מקח
והתנן ^לרבי יהודה אומר
ומרגלית אין להן אונאה
אלא את אלו מאי אין
דהוי ביטול מקח ואי
רבנן אונאה וביטול
טועה אבל בכדי שיש
אימור מתנה יהב
את החמור לא מכר
מכר כליו רבי יהודה
פעמים אינן מכורין
וכליו עליו ואמר לו
כליו מכורין חמורך
נב אמר עולא ימור
ובכומי דתנא קמא
קאי ונחום המדי סבר
קאי האבל אוכף ומרד

מכורין מיתבי חמור ו
מכר את האוכף ואת
ואת ההבק אבל לא
יבזמן שאמר לו היא
כולן מכורין מעמא דא'
אוכף ומרדעת הא לא
הדין דאע"ג דלא אמר
אוכף ומרדעת מכורין
דאמר ליה חמור וכלי
לא קני מאי כומני אמ
'מרכבתא דנשי איבע
מחלוקת אבל בשאינן
המדי או דלמא בי
אבל בעודן עליו מודו
ובזמן שאמר לו הוא ו
מכורין אי אמרת בשלל
בשאי עודן עליו מחל
(ב) בשאי עודן עליו תא
שראו להיות עליו תא
מכורין מאי לאו אמא

אונגל יתר משאח: כבדי ש
אכל כבדי שאין הדעת טועה
דחיקא הוא: אימור חמנה
כו'. כולה מיפרשא בגמרא
היינו כמובר את החמור קת
נדי ככלים העשויין למשי
קמן וגם הוא ממין משאח
אחא הלכך המוכר את
רדעת. ונחום המדי סבר חס
לרביה בין למשאח: קיילק
נלוי אלף סתם מכר לו את ה
אחא וקמדרעת פליגי והא ברייתא
הא סתם דאע"ז דאמר ליה
יסקיא מחלוקת בעדון עליו
ומי אין מוכרין אס אין ע
הא שעלוי הרי כולן מכורין.
מכרין בכלל החמור עד דא"ל
אמר את חמור אע"פ שעדון
מה שעליו. וכי היכי דפריך
אמחע בעדון עליו משה' אל
אין מוכרין לו כלו מוכרין דמז
שעודו עליו כלו מכר ולמכר לו

מן הרבנים לית להו ולא
 מן המוכר ס"ת בהמה
 הנה אמרו לו "לא אמרו
 דמים ראייה נמי דקתני
 בעית אימא יכי אמור
 מקח בכדי שדעת
 אין הדעת טועה לא
 ליה: **מתני'** המוכר
 בכלי נחום מהדי ואומר
 אומר פעמים מכורין
 יצדד היה חמור לפניו
 מכור לי חמורך זה הרי
 הוא אין כליו מכורין:
 מחלוקת בשק ודיסקיא
 בר סתם חמור לרכיב
 סתם חמור למשאוי
 עת קלקלי וחבק ד"ה
 כליו אני מוכר ק"ה ה"ז
 המרדעת ואת קלקלי
 בר שק ודיסקיא וכומני
 וכל מה שעליה הרי
 ל חמור וכליו הוא דקני
 א"ל הכי לא (ב) הוא
 ליה חמור וכליו נמי
 קני והא קמ"ל דאע"ג
 שק ודיסקיא וכומני
 רב פפא בר שמואל
 להו יבעודן עליו
 מודה להו נחום
 שאנין עליו מחלוקת
 ליה רבנן לנחום ח"ש
 כל מה שעליו הרי כולן
 בעודן עליו מחלוקת
 וקתא אבל בעודן עליו
 מחלוקת רבנן היא ואימא
 שמע רבי יהודה אומ
 דקאמר תנא קמא ק

הדעת עומד. וסבור בלבו ש
במתניתין נלמד שזה פרוש
כ"י. יש לנו לומר דלממה
: תמורד זו. כמות שהיא
ס. וסבירא ליה לרבי יהודה
תמורד כגון שק ידקיקא
ששאה יושבם במשאוי דס
התמורד סתם לא מכר אלא
מור למשאוי עומד וקנה כול
י. ינגל"ש לקשר האויב
תמורד לא קנה את האויב ו
הרנן היא: לא הוא דרין
תמורד וכליו. לא הוא הא
שעת מביה אבל בשאין
ילי: או דלמא בשאין עור
אפילו שק ידקיקא וכומי ו
בדריא וכל מה שעלי דקתני
עלי: לא מני. לא נחול
מסיפא ה"ל לפרוכי מרישא
ומא פרוי מיה דסיפא: ה"ל
סר דלמור זו דמשמע כמו
מור ואחא אויב למיגר

ח' ל"ה ד'הו ב'ו. הוה מ'ני למיפך מרש'א
ן ל'הס אונ'הס העב'דים ו'הקרקעו'ת כ'ו
אונ'הס א'ל'ן מ'שוס ד'הו מ'ני לד'חיו כ'ו
בכ'ר ש'אין ד'ע'ת' טו'ע' (א' א'מיר'ו)
ט'ת'נ'ה ב'ו. א'ר'מ'ר ר'יב'ס' ד'ל'כ'ס
למ'יפ'ך מ'הכ'ס ל'ר'ב ד'א'מ'ר כ'פ'ר'ק
ט'ה'ס'ה'ס (ק'דו'ש ד' מ': ו'טס) ג'ב' ק'ד'ש
א'ח'ו'ת א'ד'ס י'ד'ע ש'א'ין ק'דו'ש'ן
מו'פ'ס'ן כ'ח'ו'תו ו'ג'מ'ר ו'ג'ת'ן ל'ס
פ'ק'דו'ן ד'ה'ס'ת א'ין ה'מ'ע'ש'ה ק'י'ס
כ'ל ע'י'ק'ר א'כ'ל ה'כ'ס ל'ע'י'ן כ'מ'ד
ה'מ'ק'ק ק'י'ס ו'א'ין כ'ס'כ'ר'ס ש'מ'ע'ת'
ל'מ'ד'ל ל'א י'ח'ו'ר ה'מ'ת'ו'ר י'ח'ו'ר ו'מ'י'ו
ה'א י'ש'ט'י'א' ל'א ש'י'ך כ'א'ח'ו'ר כ'ו
(כ'מ' ד' ס'ג:) ג'ב' ה'א'י מ'א'ן ד'י'י'ף
פ'ש'ט'י מ'ח'כ'ר'י'ה ו'א'ש'ת'ת י'ת'ר'כ'ת' א'ס
כ'כ'ד'י ש'א'ין ד'ע'ת' טו'ע'ה ל'א כ'י'ך
ל'א'כ'ד'ו'ר'י א'ח'ו'ר כ'מ'ת'ת'ה י'כ'ב'י מ'י'ל'י'ה
ו'י'ל' ד'ה'ס'ת ל'י'כ'ס למ'י'מ'ר ד'פ'ק'דו'ן
ה'ו'ס א'ש'ט'י י'ד'ע ש'י'ח'ו'ר ו'י'מ'נ'ה א'ח'ס
ו'ע'ד א'פ'י'לו י'ד'ע כ'ס'ת'מ'ח' א'ין ד'ל'א
ה'וד'ע'י ש'ה'ן י'ת'כ'ו'ת א'ין ד'ע'ת'ו
ל'מ'ע'ו'ת: **אכל** ב'ש'א'ין ע'ו'ר'ן ע'י'י
טו'ר'ה ד'הו כ'ח'ו'ס ה'מ'ד'. ל'ר'כ'נ'ן ד'ל'א
ק'נ'ה ו'ה'י'ט' ד'וק'א כ'ש'ק ו'ד'י'ק'ס'י'ה
ו'כ'ו'מ'י' ע'ל'י כ'א'ו'ק' מ'ר'כ'ד'ע'ת א'פ'י'לו
א'ין ע'ו'ר'ן ע'ל'י ק'נ'ה מ'ד'כ'ס'י'ת ד'ח'ו'ר
ה'ו' ו'ק'נ'י ל'כו כ'ל ה'י'כ'ס ד'ל'ח'ו'ת'ו
ו'כ'ו'נ'ו'ט' ל'א פ'י'ר'ס כ'ן: **אז** ר'צ'ט'א
ב'ש'א'ין ע'י'י מ'ח'ל'ו'ק'ת. ה'י'ג ה'ו'ס מ'ני
ב'מ'י'מ'ר ל'א ד'ל'מ'ח כ'ין כ'ו'ז ו'י'ג
מ'ח'ל'ו'ק'ת: **יש** ס'פ'ר'ס כ'ס'כ'ו'ב
כ'ה'ן מ'א'י ל'א'ו ר' י'הו'ד'ה ט'ע'מ'א
ד'נ'ח'ו'ס ק'א מ'פ'ר'ש ל'א ר' י'הו'ד'ה
ט'ע'מ'א ד'נ'פ'ש'ה ק'א'מ'ר ד'ו'ה'כ'י פ'ר'ך
מ'א'י ל'א'ו ר' י'הו'ד'ה ש'מ'ע ל'נ'ח'ו'ס ד'ל'א
מ'ת'ל'ק כ'ע'ו'ר'ן ע'ל'י כ'ין א'ל'ל ת'מ'ו'ר'ך
ז'ה כ'ין א'ל'ל ת'מ'ו'ר'ך ה'ו'ס א'ל'ל ל'ע'ו'ל'ס
ק'נ'ה כ'ע'ו'ר'ן ע'ל'י ו'א'י'ל' ר' י'הו'ד'ה ד'י'ש
ה'פ'ר'ס א'י'ג מ'פ'ר'ש מ'מ'ש ו'ל'א פ'ל'י'ג:
כ'ו'ל'ה

מלחמה
 כך שזה כגון שזה ה' נו' או ו' נח'
 כך אין קונון אותו במנחה או מאחיים.
 עמלמה הוא דייבני ליה: **מרתנ'** גליו.
 נג' כלים שעליה: **חמורד** היא. כלומר
 דלון גליו חמורין אפילו בעדון עליו:
 ששין סליטול בחבור משאוי ונתת על
 חס חמור לרבינא אנשים קאי: **דסכ'**
 חס כלים העשויין למשאוי אלא אחס
 נ גס האוכף ומרדעת דלטעון משאוי
 נכנסת החמור: **חבן**. פטריי'ל. וזכר
 נרדעת. ואם אחת דעללה לא מני לא
 ורבת היא חק נחוס המדי לקניס
 חמור לשון לטפוי עק ודיסחק ולא קניס
 עזון עליו מודה לכו נחוס (ו) לרבנן
 עליו **חמולוקס**. ואפ"ה אוכף ומרדעת
 ע"כ בעדון עליו מיייר דהא קמני וכל
 וי: סיפא: **א' אחר** בשמח בעדון עליו
 א' רבנן דהא בעדון עליו ואפ"ה
 קמני בהדיא לא מכר אלא משום דעיקר
 רבי יהודה אומר **חמורין** כו'.
 ואם טענה משה' עליו **חמוריס**. ואמאי
 חמורין כו' ולהרביע בנייהם אלא:

מילתא

עין משפט
נר מצוה

כב א מ"י פ"י חל' מדרה ה' חו"פ ה' י קמנ לזרן קע טו"ש ח"מ ס' רמ קט"ו: כג ב מ"י פכ"ו חל' מדרה ה' קמנ פשוט פנ טו"ש ח"מ ס' רמ קט"ף ח: כד ג ד ה ז מ"י טס ה' ד טו"ש טס קט"ף ז:

לְעוֹי רַעֲשׁי

צינגל-ש (צינגל-א).
חבק (רצות בטן
של הסוס וכיו"ב).
פוטרי-ל (פיטרי-ל).
חבק (חלק מההתמה
ששמים על חזה האתון).

רבינו גרשום (המסד)

[illegible]

(א) גי' רבינו זכאן הוא כמו
שבי' התוס' כאן בשם יש
ספרים וספי' השני שבי' דררי
מפרש ממש ולא פליגי.